Ч. 17 Пятниця 22 сѣчня (3 лютого) 1893. Рôкъ III.

Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ôй годинѣ по полудни.

Адмiнiстрацiя: улиця Чарнецкого ч. 8.

Редакцiя: ул. Францiсканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламацiи неопечатанѣ вôльнѣ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Передплата у Львовѣ въ Адмiнiстрацiи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинцiи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на чверть року — 60 к.
мѣсячно . . — 20 к.
Поодиноке число 1 к.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . — 45 к.
Поодиноке число 3 к.

Справы парляментарнѣ.

Зъ Вѣдня доносять, що зъ оголошенемъ проґрамы бôльшости въ поодинокихъ клюбахъ, акцiя що до утвореня сталои бôльшости парляментарнои закôнчить ся. Зъ поодинокими клюбами не буде дальшихъ переговоровъ що до проґрамы. Загально сподѣвають ся — якъ доносять о тôмъ до Dz. Pol., що клюбы не будуть ставити нѣякого опору проґрамѣ, але такожь и не прийде до тѣснои звязи межи клюбами, лишь мабуть три клюбы будуть поступати однаково, такъ, що проґрама робôтъ зазначена теперѣшнôй сесiи Рады державнои буде залагоджена безъ всякихъ пригодъ. Въ Палатѣ пословъ мають бути ще передискутованѣ: законъ о фальшованю артикулôвъ поживы, законъ о реґуляцiи поступованя будôвничого, предложене угоды торговельнои зъ Сербiєю и евентуально предложеня що до Подôльскои и другихъ зелѣзниць льокальныхъ.

N. fr. Presse припускає, що розправы надъ буджетомъ мiнiстерства просвѣты въ наслѣдокъ многихъ внесень зъ табору клерикаловъ потягнуть ся ажь до кôнця сего тыждня. Згадана ґазета констатує при сѣй нагодѣ досыть выразно, що лѣвиця не ставила внесеня на замкнене дискусiѣ зъ тои причины, що не хотѣла ставити, а впрочôмъ знала добре, що при голосованю позôстала бы въ меншости. N. fr. Presse каже дальше, що въ кругахъ посольскихъ наставъ повный скептицизмъ пôдъ взглядомъ результату переговоровъ въ справѣ утвореня бôльшости парляментарнои. Въ тѣсне сполучене трохъ великихъ клюбôвъ нѣхто не вѣрить, а навѣть оптiмiсты уважають за рѣчь имовѣрну лишь „згôдне сожите побôчь себе“, котре дасть имъ можность установити якусь неполiтичну проґраму робôтъ парляментарныхъ.

Вѣденьскiй кореспондентъ Czas-у доказує въ своѣй дописи до сеи ґазеты, що розправа надъ буджетомъ мiнiстерства просвѣты выяснила посередно ту часть проґрамы правительства, котра дотыкає справъ вѣроисповѣдныхъ, якъ такожь вôдносины нѣмецко-католицкои фракцiѣ клюбу ґр. Гогенварта до тои проґрамы. Зъ заявленя мiнiстра дра Ґавча выходить, що правительство вправдѣ чує ся зобовязанымъ перестерѣгати истнуючихъ приписôвъ конституцiѣ и законôвъ школьныхъ, але не залишить въ рамахъ тыхъ приписôвъ вдоволити справедливымъ жаданямъ епископату и усунути всѣлякѣ недогôдности. Мiнiстеръ дръ Ґавчъ пôднѣсъ именно, що въ бôльше якъ 8000 школахъ народныхъ, одноклясовыхъ, де учитель есть и директоромъ, и безъ того вже переведена засада вѣроисповѣдности, а такожь досыть выразно зазначивъ свою симпатiю для тои засады. Видить ся намъ, — сказано въ згаданôй дописи — що обѣцянка, вволити католицкимъ бажанямъ въ рамахъ истнуючихъ законôвъ, може тымчасомъ вдоволити консервативну партiю.

На вчерашнôмъ засѣданю комисiѣ буджетовои жалувавъ ся пос. **Рутовскiй** на велике перетяжене податками людности въ Галичинѣ, а то въ наслѣдокъ невôдповѣдного толкованя законôвъ о податкахъ. Въ наслѣдокъ того розвôй промыслу домашного ставъ ся майже неможливый. Въ тôмъ самôмъ дусѣ промавлявъ такожь пос. **Романчукъ** доказуючи, що тягары податковѣ доходять до небувалыхъ границь. Тымъ то и поясняє ся емиґрацiя селянъ. Бесѣдникъ домагавъ ся зарадженя тому.

„Полiтика холодного розуму, чи полiтика нервôвъ?“

Пôдъ повысшимъ заголовкомъ появила ся въ сѣчневôмъ выпуску „Правды“ замѣтна статья полiтична, зъ котрою якъ разъ добре буде познакомити ся близше въ пору, коли въ Перемышли пôднесено гадку „примиреня нашихъ партiй“ на пôдставѣ нѣмецкои засады: „Getrennt marschiren und vereint schlagen“. Змѣсть сеи статьѣ такiй:

„Два роки проминуло зъ того часу, якъ послы-народовцѣ въ галицкôмъ Соймѣ, зазначивши вѣдомымъ заявленемъ головы клюбу свое нацiонально-полiтичне становище, вступили на дорогу самостôйнои полiтики нацiональнои, полишаючи на боцѣ скрайнѣ елементы москвофiльскѣ и радикальнѣ. Тою дорогою пôшовъ такожь рускiй клюбъ пословъ въ Радѣ державнôй и поступає нею мало що не два роки. Бувъ се смѣлый и рѣшучiй зворотъ зъ манôвцѣвъ полiтичнои блуканины, на якѣ попали нашѣ проводирѣ полiтичнѣ, наслѣдуючи полiтику помиреня всѣхъ щирыхъ Русинôвъ, инавґуровану зъ початкомъ 1880-ихъ рокôвъ, котра стала неможливою и самоубiйчою для Русинôвъ-народовцѣвъ пôсля такихъ проявъ, якъ процесъ Ольги Грабаръ и Наумовича, „коммерческихъ сдѣлокъ“ „Рôльничо-кредитного Заведенiя“ и т. ин. Така компромiсова полiтика зъ москвофiльскими елементами, така нѣбы то солiдарнôсть елементôвъ, що розходили ся въ самыхъ принципiяльныхъ пытаняхъ, мусѣла довести до того, що керму въ справахъ нацiонально-полiтичныхъ захопили въ свои руки проводирѣ москвофiльскѣ, а Русины-народовцѣ давали лише фiрму, стали пригôднымъ параваномъ для всякихъ „сдѣлокъ“ москвофiльскои клики въ Галичинѣ. Се мусѣло оче-

---

4)

Родина Бардiѣвъ.

Новеля М. Йокая.

(Дальше).

Дикiй крикъ перебивъ розмову двохъ противникôвъ. Товпа Волохôвъ сунулась въ неладѣ до хаты трибуна, несучи поперѣдъ знамя побѣды: червоне чако гузара.

— Колибъ я бувъ тебе покинувъ, то теперь замѣсть чака були бы показували твою голову.

Товпа станула передъ вôконцемъ трибуна и побачивши его повитала грôмкими окликами.

Трибунъ мавъ до нихъ коротку по волоски промову, по котрôй кôлькохъ выступило зъ крикомъ и вказало на чако, вывѣшене на дручку.

Трибунъ змѣшаный звернувъ ся до молодця, котрый запхавъ ся тымчасомъ въ кутъ.

— Твоє имя было написане на чаку? — спытавъ наляканый.

— Було.

— Горежъ тобѣ! Розлючена твоєю утечею товпа прочитала твоє имя и хоче напасти на вашъ дôмъ.

— И ты позволишь на се?

— Противитись не можу, бо стративъ быкъ довѣрє. Не можу зарадити тому.

— Выдай мене. Нехай пôмстять ся на менѣ.

— То нѣчо не поможе. Я зрадивъ бы ся, що тебе выратувавъ, а тымъ не уратувавъ бы я ще твоеѣ родины.

— А якъ вымордують тыхъ невинныхъ людей, то на чию голову спаде ихъ кровь невинна?

— На мою. Але я даю тобѣ нагоду вôдвернути вôдъ мене сю ганьбу. Зробишь такъ?

— Кажи.

— Переберешь ся и пôдешь скоро до Клявзенбурга, зберешь своихъ товаришѣвъ и зъ ними прийдешь боронити своеѣ стрѣхи батькôвскои. Тамъ я зажду на тебе и будемо зъ собою боротись, коли вже намъ такъ суджено. Ты убєшь мене, або я тебе, а борба не буде ганьбою для борцѣвъ въ отвертôй честнôй борбѣ.

— Спасибô', спасибô'! — шепнувъ молодець и щиро обнявъ руку свого смертельного ворога.

— Спѣши ся, тамъ лежить опанча, вбирай ся, бери ту пажуру*) и колибъ тебе хто здержавъ, покажи єму еѣ та скажи моє имя. То нѣчого не шкодить, що не вмѣєшь по румуньски, мои люде привыкли до того, бо мене вôдвѣдують часто перебранѣ панове угорскѣ, а зъ лиця, котрого въ ночи не видѣли, ни жива душа тебе не спôзнасть.

Закимъ молодець перебравъ ся, трибунъ розмавлявъ зъ товпою, згодивъ ся на жадане ихъ и казавъ ити на замокъ, обѣцюючи, що самъ пôде небавомъ за ними.

— Прийми вôдъ мене на спомипъ коня — сказавъ молодець до трибуна.

— Приймаю, можешь собѣ вôдобрати его у борбѣ, але спѣши ся, щобысь не спôзнивъ ся. Коли забавишь ся, то тобѣ прийде жалоба, а менѣ ганьба.

По хвили йшовъ молодець скорымъ крокомъ стежкою, що вела помѣжь горы до Клявзенбурга.

* * *

Було вже по пôвночи.

Жителѣ палаты Бардiѣвъ спали спокôйно. Дверѣ вiтахєтъ були замкненѣ, вôкна темнѣ, коли наразъ пекольный крикъ побудивъ сплячихъ.

— Що се за галасъ? — крикнувъ Осипъ, выскочивъ зъ лôжка и пôдôйшовъ до вôкна.

На дворѣ при свѣтлѣ кôлькохъ смолоскипъ снувала ся несчислима товпа, котра кричала и вывивала косами та серпами.

— Волохи! — крикнувъ сѣдельничiй, — вбѣгаючи до комнаты, котрый збудивъ ся вôдъ того пекольного крику и вбѣгъ до свого пана,

*) Пажура то пашпортъ.

видно выкликати велике пригноблене помѣжь Русинами-народовцями, котрыхъ проґрама національно-политична немає нѣчого суперечного зъ австрійскою идеєю державною и дає имъ спроможнôсть до розвитку національно-культурного, коли тымчасомъ москвофільска спôлка ставала на всѣхъ усюдахъ перепоною свобôдного розвитку національного идеѣ украиньско-рускои въ Галичинѣ. Се пригноблене помѣжь Русинами народовцями, выкликане сею ославленою солідарностію, що запрягла насъ „у московскі шоры“, проявляло ся не оденъ разъ на зборахъ довѣрочныхъ, а зрѣлі и основні діскусіи політичні довели Русинôвъ-наровцѣвъ до погляду вельми влучно высловленого устами бл. п. Гладиловича: „Мы скацапѣли!“ И справдѣ для нѣбы то „спôльнои роботы, для пôддержаня нѣбы то „солідарности“ а фактично пôдданьства москвофільской кліцѣ, мусѣли Русины-народовцѣ „полишати на боцѣ“ самі найважнѣйші пытаня національно-культурні, мусѣли „на часъ“ зрѣкати ся своихъ идеалôвъ, а тымъ довели до затемненя національнои идеѣ украинско-рускои, до збайдуженя загалу суспôльности нашои, до помѣшаня прінціпіяльныхъ розумѣнь національно-політичныхъ и до розпаношеня москвофільскихъ змагань и идеалôвъ.

Легко отже можна зрозумѣти, задля чого сей смѣлый и рѣшучій зворотъ зъ манôвцѣвъ політичнои блуканины на дорогу самостôйнои національнои політики, зробленый послами-народовцями въ краєвôмъ Соймѣ, а вôдтакъ въ Радѣ державнôй, выкликавъ щиру радôсть не тôлько мѣжь усѣма щирыми народовцями въ нашôмъ краю, але й далеко поза єго межами, де ще не померкли ясні національні розумѣня пôдъ вплывомъ московского государства. Се одно вже, що мы станемо на себе працювати, що зможемо трудитись для розвитку и пôдвигненя нашои національности, а не будемо параваномъ для москвофільскои кліки, се одно вже великій и важный здобутокъ Русинôвъ-народовцѣвъ — такъ глядѣвъ на тогочасну акцію нашихъ послôвъ пок. Гладиловичь. Та чиста якъ слеза наша идея національна, повинна бути нашою провѣдною зорею, що має намъ присвѣчувати на новôй дорозѣ самостôйнои політики національнои украиньско-рускои. Якъ Израелитяне, выйшовши зъ єгипетскои неволѣ, довго ще мусѣли вештатись въ пустини, поки не позбулись невôльничихъ навычокъ, такъ и наша суспôльнôсть руска потребувала ще основного поясню̂ваня сеи идеѣ національнои, якою она мала одушевляти ся и загрѣвати ся до тяжкихъ трудôвъ и працѣ для свого народу, бо „мы скацапѣли“; наша суспôльнôсть затемнила свои погляды національно-політичні, затратила въ значнôй частинѣ сі идеалы, якими одушевляли ся Маркіянъ Шашкевичь и єго товаришѣ, якими горѣли проводирѣ рускі 1848-ыхъ и 1860-ыхъ рокôвъ. Въ имя тои идеѣ національнои самостôйности украиньско-руского народу, повинні були проводирѣ Русинôвъ, „Народна Рада“ и руска праса освѣдомлювати руску суспôльнôсть и громадити пôдъ сей прапоръ для працѣ коло пôдвигненя и розвитку національно-культурного украиньско-руского народу. Теперь треба було живо взяти ся до орґанічнои роботы, до сконсолідованя силъ всѣхъ щирыхъ Русинôвъ, щобы змôцнити Русинôвъ-народовцѣвъ, котрыхъ таборъ всѣми можливыми и неможливыми способами старались розбити и знѣвечити москвофілы зъ радикалами. Треба було перевести орґанізацію національныхъ елементôвъ середъ рускои суспôльности и забрати ся до позитивнои, реальнои роботы надъ нашимъ селяньствомъ и мѣщаньствомъ, до працѣ надъ нашою интеліґенціею. Одначе, коли москвофільска кліка и радикальна фракція невсипучо вели завзяту аґітацію, щобъ ослабити акцію Русинôвъ народовцѣвъ, зъ нашого боку мало що роблено въ напрямѣ вгорѣ вказанôмъ. На основѣ нового статуту товариства „Просвѣта“ повстало вправдѣ кôлькадесять новыхъ читалень, одначе змаганя рускои суспôльности въ сѣмъ напрямѣ далеко не дорôвнували живому рухови зъ 1885 року. Вказувано вправдѣ на потребу політично-національного освѣдомленя нашого селяньства и мѣщаньства и заснованя въ тôй цѣли „Народныхъ Радъ“, навѣть засновано декуды такі товариства політичні, але „Народна Проґрама“ появила ся не скорше якъ въ пôвтора року по розпочатôй акціи а поучувати народъ про єго права, доводити до свѣдомости національно-політичнои або нѣхто не заходивъ ся, або се були такъ спорадичні выпадки, що не мали нѣякого вплыву на загалъ. Орґанізаціѣ народнои не переведено й доси, якъ се сконстатовано на остатнихъ зборахъ „Нар. Рады“. Частина нашои суспôльности зрозумѣла цѣлу акцію такъ, якъ свого часу „святоюрска партія“ зрозумѣла прихильнôсть правительства австрійского до Русинôвъ: wir brauchen nichts zu thun, die Regierung wird schon für uns sorgen — и выжидала чимъ скорше и якъ найбôльше „концесіі“.

Тымчасомъ ситуація парляментарна, яку застали послы народовцѣ въ новôмъ парляментѣ 1891 р., була далеко труднѣйша, якъ се бувало въ рокахъ 1873—79 або навѣть 1879—85. А всежь таки и посередъ сеи трудной ситуаціѣ парляментарнои вспѣли наші послы осягнути деякі здобутки, именно на поли шкôльництва и на поли економічнôмъ („Днѣстеръ“), якихъ давнѣйші послы не осягали протягомъ цѣлыхъ каденцій парляментарныхъ. Одначе праса москвофільска, котра свого часу силкувала ся затерти або выхвалити навѣть такі „здобутки“ давныхъ послôвъ, якъ конфесійні закопы, ґрунтовый и домовый податокъ, концесія на „Заведеніє“ для вывласненя селянъ зъ ґрунтôвъ своихъ и т. д., котра прославлювала давныхъ послôвъ яко справдешныхъ заступникôвъ народу, хочь они мало що за весь часъ конституційнои еры вдѣяли для національно-культурного розвитку руского народу, не переставала завзято разомъ зъ радикальною пресою нападати послôвъ-народовцѣвъ и зменшувати стôйнôсть сихъ здобуткôвъ“.

(Конецъ буде.)

Переглядъ політичный.

Нарады надъ буджетомъ міністерства просвѣты потягнуть ся ще кôлька днѣвъ, а то длятого, що записало ся до голосу богато послôвъ.

На завтрѣшнôмъ засѣданю Палаты послôвъ, має пос. Романчукъ поставити внесене въ справѣ збôльшеня числа послôвъ зъ Галичины.

Въ Берлинѣ и Вѣдни розôйшла ся була чутка, що въ Петербурзѣ допустивъ ся хтось дня 31 сѣчня замаху на царя. Въ Берлинѣ розôйшла ся була та чутка зъ такою певностію, що декотрі ґазеты повыдавали були навѣть окремі додатки, доносячі о тôмъ фактѣ. Теперь же заперечено рѣшучо ту чутку зъ Петербурга и доносять, що царь бувъ того дня на двôрскôмъ бали та розговорювавъ зъ многими особами.

До Pol. Corr. доносять зъ Бѣлграду, що королева Наталія лишь въ такôмъ случаю приѣде въ маю до Сербіѣ, коли скупштина до того часу скасує свою ухвалу проганяючу королеву зъ краю и позбавляючу еѣ сербского горожаньства.

Новинки.

Львôвъ дня 2 лютого.

— **Громадѣ Клекотôвъ**, въ повѣтѣ бродзкôмъ, удѣливъ Є. Вел. Цѣсарь 100 зр. запомоги на будову школы.

— **Перенесене.** П. Намѣстникъ перенѣсъ практиканта концептового дра Станіслава Пекарского въ Коросна до Ясла.

— **Конкурсы.** Президія Суду краєвого у Львовѣ розписує конкурсъ на двѣ посады секретарѣвъ рады, а то по однôй при окружныхъ судахъ въ Самборѣ и Тернополя. Подаяя вносити найдальше до 11 лютого. — Кра-

дрожачи на цѣлôмъ тѣлѣ. Всѣ блѣдî якъ стѣна.

— Позамыкайте дверѣ! — розказує молодый панъ притомно. — Головный вхôдъ забарикадуйте столами зъ ѣдальнѣ! Заключите Вараву и старого, жѣнки пôдуть въ задну часть будынку. Не треба имъ мѣшати ся. Вы всѣ зойдѣть ся въ комнатѣ при бальконѣ, бо звôдтамъ можна добре оборонити цѣлый будынокъ.

Знявъ двѣ стрѣльбы зô стѣны и пôшовъ до хаты свого брата Томы.

Той бувъ уже одягненый. Дивна рѣчь! Взявъ на себе найгарнѣйшу одежу мадярску, а до боку припнявъ тяжку криву шаблю; впрочômъ проходжувавъ ся спокôйно. Зъ єго комнатъ выходила згадана ронделя.

— Чи чуєшь той галасъ? — спытавъ єго Осипъ, входячи зъ розпаленымъ лицемъ.

Тома здвигнувъ плечима. — Я сподѣвавъ ся того — вôдповѣвъ холодно и проходжувавъ ся дальше по комнатѣ.

— Чомужъ не збираєшь ся до обороны?

— По що? Насъ и такъ вымордують. Я бувъ на се готовъ и теперь я готовъ. Такъ мусить бути.

— Але не буде, коли будемо вôдважно держати ся. Насъ є вôсѣмь мужчинъ, муры палаты крѣпкі, напастники безъ збруѣ и не сприяє имъ навѣть ихъ положене. Можемо боронити ся кôлька днѣвъ, закимъ прийде помôчь зъ Клявзенбурґа.

— Згинемо! — вôдповѣвъ Тома зимно и анѣ одна жилка навѣть не задрожала на єго лици.

— То я самъ буду боронити цѣлого дому, я маю жѣнку, дѣти, маю стару матѣрь, маю сестры. Я буду ихъ боронити, хочь бы лишивъ ся самъ оденъ.

Въ тôй хвили вôйшли Варава и Семенъ, а зъ ними жѣнка въ жалобѣ.

Варава нѣсъ въ правôй руцѣ страшный молотъ, двайцять фунтôвъ ваги, скреготавъ зубами и пôдходивъ зъ розжареными очима. Видко було по нѣмъ, що самъ оденъ готовъ бувъ напасти цѣлу товпу.

За ними ишла вдова зъ пістолетомъ въ руцѣ.

На кôнци лѣзъ старый Семенъ, тремтѣвъ цѣлый и благавъ зъ плачемъ, абы не уживали насиля.

— Держѣть ся вôдважно! — сказала вдова сухимъ голосомъ. — Не треба за дармо дати житя.

— Ходѣть за мною, заженемо ихъ до пекла! — крикнувъ силачь, вымахуючи молотомъ мовь перцемъ.

— Не треба спѣшити ся, станьмо ту въ тôй рондели. Звôдси застрѣлимо кождого, хто пôдôйде, а потômъ въ потребѣ можемо бороти ся на сходахъ.

— Я вамъ буду набивати стрѣльбы — докинула вдова.

— Бôйтесь Бога — зойкавъ Семенъ — що вы хочете чинити? Коли одного убете, то насъ усѣхъ вымордують. Не робѣть того. Треба зъ ними поговорити лагôдно, треба имъ приречи вина, завести до пивницѣ. Дайте имъ грошей, утихомирте ихъ. Тома, поговори ты зъ ними! — верещавъ старый, звертаючись до того, що безъ нѣякого зворушеня ходивъ по комнатѣ.

— Даремні всѣ стараня, даремна оборона, мы згинемо всѣ! — вôдповѣвъ холодно.

— Годѣ часъ тратити — перебивъ Осипъ нетерпеливо; бери, Вараво, зброю зô стѣны и роздѣли еѣ помѣжь слугъ. Они нехай останутъ ся при задныхъ вôкнахъ, а насъ двохъ выстарчить тутъ. Стань собѣ, сестро, за вôкномъ, щобы тебе не ударили каменемъ. При набиваню уважай, щобысь сильно куль не прибивала, бо не буде можна влучно стрѣляти.

— Я не дамъ вамъ стрѣляти — кричавъ старець, вôдтягаючи Осипа вôдъ вôкна. — Не вôльно стрѣляти! Стôйте спокôйно.

— Иди до чорта, старый! Може хочешь насъ свяченою водою боронити противъ граду каменя.

На ті слова впало кôльканайцять каменѣвъ, ломаючи знаряды и все, що стояло на дорозѣ.

— Пождѣть, нехай я поговорю зъ ними — благавъ Семенъ — я ихъ утихомирю, знаю

єза Рада шкôльна розписує конкурсъ на посады: римо-кат. катихита при мужескôй семинаріи у Львовѣ и римо та греко-кат. катихитôвъ при семинаріи учительскôй въ Тернополи. Подания вносити до кôнця лютого.

— **Справы особистѣ.** Маршалокъ краєвый кн. Санґушко выѣхавъ до Бѣлчи до тяжко недужого кн. Льва Сапѣги, котрого станъ здоровля въ послѣдныхъ дняхъ мавъ значно погôршити ся. Также мавъ небезпечно занедужати пос. ґр. Вол. Козебродскій. — У Вѣдни занедужавъ небезпечно тайный радникъ А. Шмерлінґъ, батько австрійской конституцїѣ, дôставши пораженє правои стороны тѣла.

— **Запомоги зъ фонду краєвого.** Зъ сумы 3.000 зр. призначеной Соймомъ для молодѣжи, що образує ся въ наукахъ и штукахъ, давъ Выдѣлъ краєвый 250 зр. Сьломеи Крушельницкôй у Львовѣ на дальшу науку спѣву, 150 зр. Иренѣ Богусъ и 100 зр. Вандѣ Радкевичь также на науку въ спѣвѣ. Вôдтакъ зъ сумы 700 зр. призначеной для товариствъ академичныхъ, дôстало руске товариство академичне „Ватра" у Львовѣ 100 зр.; а зъ сумы 1100 зр призначеныхъ для товариствъ ремѣсничихъ, давъ Выдѣлъ краєвый 100 зр. рускому товариству ремѣсникôвъ у Львовѣ.

— **Змѣна ректорату у львôвскôй семинаріи духовнôй.** Вчера вôдбулась въ церквѣ св. Юра инсталяція дотеперѣшного ректора семинаріѣ о. А. Бачиньского на ґреміяльного крилошанина капітулы, а по полудни впреосв. Митрополитъ ввѣвъ крилошанина Туркевича на мѣсце ректора до семинаріѣ.

— **Яко кандидаты на греко-кат. душпастирѣвъ въ Америцѣ** зголосили ся въ львôвскôмъ митрополичôмъ ординаріятѣ оо.: Ом. Ваньо, докторандъ св. богословія у Вѣдни, Ив. Костанкевичь парохъ въ Ялинѣ дек. сянôцкого и Левъ Бѣрецкій парохъ въ Габядци, деканата жукотиньского.

— **Про рускій народный театръ** пише завѣдатель его Ю. Винницкій: Якъ звѣстно, переѣхавъ нашъ театръ до Дрогобича и вôдъ 26 сѣчня дає тутъ свои представленя. Доси були выставленѣ: Запорожець за Дунаємъ", „Свояки", „Выхованець", и „Мікадо"; въ четверь 2 лютого буде выставлена „Галька", въ суботу 4 лютого „Баронъ циганьскій", въ недѣлю 5 лютого „Верховинцѣ", вô Второкъ 7 лютого „Честь", въ четверъ 9 лютого „Ґаспароне", въ суботу 11 лютого „Бѣдный Йонатанъ", въ недѣлю 12 лютого „Безталанна" драма въ 5 дѣяхъ Карпенка-Карого. — Помимо хорошои погоды и догôдной салѣ для выставъ (саля огрѣває ся зелѣзными печами), вп. земляки не дуже то ласкавѣ на свôй народный театръ. Три першѣ штуки вôдограно при дуже малôй участи публики, такъ що зарядъ сцены чувъ ся спонуканымъ, числячи бôльше на мѣсцеву людность, змѣнити вôдповѣдно репертуаръ. Сѣ факты най будуть для насъ оправданємъ, а для вп. землякôвъ пересторогою, що коли наша сцена має зôстатись чисто народною и розсадникомъ своихъ питомыхъ творôвъ, то треба щобъ рускій загалъ заинявъ ся нею щирѣйше та пôдпиравъ єѣ охотнѣйше. Кромѣ тутешнои рускои интеліґенціѣ бачили мы въ театрѣ дооколичного духовеньства лишь дуже мало, дрогобицкихъ мѣщанъ та охрестныхъ селянъ зовсѣмъ нѣ. Маємо однакъ надѣю, що въ дальшôмъ часѣ працѣвь розбудимо интересъ до сцены и зможемо въ дальшôмъ репертуарѣ, якъ и пополудневыми представленями въ недѣлѣ, вернути знова до нашои поважнои и сердечнои народнои Музы.

— **Славный нашь музикъ и композиторъ Микола Лисенко** предпринявъ въ сѣчни артистичну поѣздку по мѣстахъ Украины и въ сѣмнацятьохъ дняхъ давъ девять хоровыхъ мѣшаныхъ концертôвъ. Въ Черниховѣ, Нѣжинѣ, Полтавѣ, въ Єлисаветѣ и въ Одесѣ — всюда успѣхъ концертôвъ Лисенкового хору бувъ знаменитый. Нашого композитора витано всюда великими а сердечными оваціями. Въ Полтавѣ, родинôмъ мѣстѣ Лисенка, привитано величаво не лишь его, але й участникôвъ его хору. Украиньска пѣсня выкликувала скрôзь неописаный ентузіязмъ.

— **Нова читальня** основує ся въ Рыботичахъ, въ добромильскôмъ повѣтѣ, заходами тамошного пароха о. Ив. Голіяна. Статуты поданѣ до Намѣстництва до потвердженя. Щасть Боже!

— **Намѣрене самоубійство.** Судовый возьный Иванъ Дикій хотѣвъ вчера пôдрѣзати собѣ горло бритвою и въ той способъ позбавити себе житя. Але се єму не вдало ся, бо лише зранивъ себе. Зробивъ то вôнъ зъ нещасной любови.

— **Крадѣжъ на почтѣ.** На головной почтѣ въ Краковѣ пропавъ адресованый до Вроцлава листъ рекомандованый, въ котрôмъ, якъ показало ся, було 3000 рублѣвъ и 800 марокъ. Листъ бувъ заасекурованый. Пôдозрѣного о сю крадѣжь урядника почтового арештовано въ суботу.

Штука, наука и література.

— **Бібліотеки „Батькôвщины"** (додатку торôчного) вышла книжочка **4-а** п. заг. „Зôбрникъ оповѣдань — часть друга" и мѣстить въ собѣ на 63 сторонахъ бôльшои 16 ки: „Князь Игорь" оповѣданє В. Чайченка по „Слову про полкъ Игоровъ"; „На Голгофѣ" стихъ Ивана Перекотиполе; „Страшный сонъ" оповѣданє Т. Бондаришина; байку „Чернець" В. Чайченка; „О возулю" народне оповѣданє Т. Б.; „Про пшеницю", стихъ Ивана Перекотиполе въ перекладѣ зъ россійского и „Де-що про волю" оповѣданє В. Ц. зъ чутого вôдъ крепачки. — Цѣна книжочки 20 кр. а набути єѣ можна въ друкарни товариства имени Шевченка.

— **Metyle wieksze Stanisławowa i okolicy.** Napisał Jan Werchratski. Osobne odbicie z tomu XXVIII. Sprawozdań Komisyi fizyograficznej Akademii Umiejętnośc w Krakowie. Kraków. 1892. Стор. 1—100. Осôбный сей вôдбитокъ печатаный лишень въ малôй скôлькости примѣрникôвъ стоить 1 зр. в. а

— **Служба Божа** — партитура на чотири мужески голосы — появилась недавно въ друку. Музику зложивъ Иосифъ Кишакевичь, богословъ другого року у Львовѣ, и до него треба удавати ся, коли хто хоче купити собѣ сю партитуру. Коштує 60 кр.

† Посмертнѣ вѣсти.

О. Онуфрій Ганкевичь, греко кат. парохъ въ Вовчôмъ, турчаньского повѣта, упокоивъ ся дня 30 сѣчня въ 89-ôмъ роцѣ житя, а 59-ôмъ священьства. Покôйный, одинъ зъ найстаршихъ священикôвъ перемыскои епархіѣ, бувъ парохомъ въ Вовчôмъ звышъ 50 лѣтъ. Своєю лагôдностію и честнотою выскавъ собѣ покôйный симпатію и любовь не лишь своихъ парохіянъ, але й всѣхъ, що его знали. — Дръ Жеґота Крувчиньскій, членъ краєвои Рады санітарнои и презесъ польскихъ „Соколôвъ" померъ вчера у Львовѣ въ 45-ôмъ роцѣ житя. — Ангелина Церкевичѣвна, донька ревідента краєв. Дирекціѣ скарбу померла у Львовѣ въ 18 ôмъ роцѣ житя.

Господарство, промыслъ и торговля.

— **Ц. к. Дирекція руху австр. зелѣзниць державныхъ** у Львовѣ оголощує: Зъ днемъ 1 лютого 1893, входить въ житє додатокъ другій до тарифы, важный вôдъ дня 1 сѣчня 1892, для прямого руху особового и пакункового мѣжъ стаціями ц. к. австрійскихъ зелѣзниць державныхъ зъ одного боку, а стаціями королѣвско-угорскихъ зелѣзниць державныхъ зъ другого боку черезъ Лавочне, Лупкôвъ, Звардань и Ферінґъ, котрый крôмъ деякихъ змѣнъ и постановъ новыхъ цѣнъ ѣзды білетôвъ войсковыхъ, мѣстить також прямѣ цѣны ѣзды поѣздами поспѣшными для осôбъ цивільныхъ зô стаціи Лавочне-Бескидъ до стацій угорскихъ.

— **Календарь церковный и господарскій.** Рускѣ свята: дня 20 (1 лют.) Евтімія; дня 21 (2 лют.) Макс. исп. Евг. — Латиньскѣ свята: дня 1 лютого Игнатія; дня 2 Маріѣ Гром. — Всхôдъ сонця: дня 1 с. м. о годинѣ 7 мін. 34; захôдъ о 4 год. 55 мін.; дня 2 о 7 год. 32 мін.; захôдъ о 4 год. 56 мін. — Всхôдъ мѣсяця: дня 1 с. м. о 1 год. 38 мін.; захôдъ о 11 год. 26 мін.; дня 2 о 2 год. 54 мін.; зах. о 11 год. 47 мін.— Станъ воздуха за минувшѣ добы числячи вôдъ 12 год. въ полудне дня 30 до 12 год. въ полудне дня 31 с. м.: середна теплота була — 1·8° Ц., найвысша — 0·0° Ц. нинѣ въ полудне), найнизша — 3·8° Ц. въ ночи. Барометръ иде въ гору (769). Вѣтеръ буде полудневo-захôдный, слабый, теплота пôднесе ся до — 0° Ц., небо буде легко захмарене; уде погода.

ихъ мову. То всѣ мои знакомѣ, добрѣ люде, иду до нихъ!

— Зле робишь. Коли ихъ станешь просити, замордують тебе, инакше налякають ся. Остань ся тутъ и бери пістолетъ до руки.

Вже не чувъ тыхъ слôвъ старый, зôбѣгъ по сходахъ, казавъ отворити заднѣ дверѣ, станувъ на подвôрю, котре вже напастники заняли и зачавъ говорити благаючимъ голосомъ до Волохôвъ.

Они намагали ся звалити оденъ камѣнный стовпъ брамы и оденъ зъ нихъ скочивъ черезъ вываленый отвôръ. До него звернувъ ся Семенъ. Пôзнавъ его.

— Сыну Лупуй, чого вы тутъ хочете? чи мы васъ зачѣпали? Пригадуєшь собѣ, кôлько я тобѣ добра зробивъ? Не казавъ я тобѣ лѣчити жѣнку въ недузѣ? Не выкупивъ я тебе зъ войска? Не давъ я тобѣ двѣ гарнѣ ялôвки, коли тобѣ худоба згинула? Чи не пôзнаєшь мене, сыну Лупуй?

— Я теперь не Лупуй а повстанець! — крикнувъ Волохъ и его великій молотъ упавъ цѣлымъ тягаромъ на сиву голову благаючого старця.

Той зъ проймаючимъ крикомъ упавъ и сконавъ.

Въ тôй хвили пукъ філяръ, а зъ нимъ разомъ завалилась брама. Выломомъ тымъ ройѣмъ посыпалась товпа просто до старця и вôдтила єму голову сокирою.

На горѣ въ ронделн приглядали ся тôй подѣѣ.

Якъ то побачивъ Варава, выпавъ зъ почервонѣлыми очима якъ звѣръ скаженый зъ комнаты; Осипъ причаивъ ся до стѣны и въ хвили, коли на дручку пôднесено кроваву голову старця, застрѣливъ того, що державъ дручокъ въ рукахъ. Его схопивъ другій, — и того застрѣливъ. Стрѣлявъ и убивавъ кождого, хто лише дôткнувъ ся головы, ажъ вкôнци вже нѣхто не вôдважнвъ ся взяти єѣ до руки.

Вдова въ жалобѣ набивала оружє, Тома сидѣвъ спокôйно въ крѣслѣ зъ поручами.

Тымчасомъ Варава выбѣгъ на стрыхъ. Тамъ лежали кусѣ розобраныхъ грубъ зелѣзныхъ; отже позносивъ ихъ до вôкна головнымъ входомъ.

Потôмъ выхиливъ своє розпалене лице и глянувъ на товпу, чекаючи, ажъ зберуть ся пôдъ дверми и почнуть ихъ пхати и валити.

Тогды пôднѣсъ обидвома руками сотнаровый кусень зелѣза, понадъ голову и кинувъ его въ середину стисненои товпы.

Глухій крикъ роздавъ ся, обляключи вôдскочили вôдъ брамы, чотырехъ або пятьохъ впало на землю, роздавленѣ кинеными тягаромъ.

(Дальше буде.)

ТЕЛЕГРАМЫ.

Римъ 2 лютого. Ґен. прокураторъ зажадавъ выданя судови пос. Дезербіого, замѣшаного въ справу банку римского.

Гамбурґъ 2 лютого. Вчера проявили ся тутъ знову два выпадки занедужаня на холеру.

Марсилія 2 лютого. Выбухнувъ тутъ страйкъ пекарѣвъ, а войсковѣ пекарѣ були змушенѣ выпѣкати хлѣбъ. Въ наслѣдокъ того прийшло межи розлюченою товпою а войскомъ до бійки.

Розкладъ поѣздôвъ зелѣзничихъ

(важный вôдъ 1 мая с. р.)

Вôдходять:	Курєръ		Особовы			Мѣшаны
До Кракова .	3·07	10·41	5·26	11·01	7·56	
„ Подволочискъ въ Подв.	3·10	—	10.02	10·52	—	
(въ голов. двор.)	2·58		9·41	10·26	—	—
„ Черновецъ	6·36	—	9·56	3·22	10·56	—
„ Стрыя	—	—	6·16	10·21	7·41	—
„ Белзця . .	—		9·51		—	—
„ Сокаля .			—		—	7·56
„ Зымнои Воды	—		4·35		—	—

Часъ львôвскій; рôзниця вôдъ середно-европейского (зелѣзничого) о 35 мінутъ: на зелѣзницяхъ 12 год., у Львовѣ 12 и 35 мін. Цифры товстѣ и пôдчеркненѣ мінуты означають часъ нôчный вôдъ 6 год. вечеромъ до 5 год. 59 мін. рано.

За редакцію вôдповѣдає **Адамъ Кроховецкій.**

Експедиція мѣсцева
НАРОДНОИ ЧАСОПИСИ

зъ днемъ 1 (13) сѣчня 1892 перенесена до

„БЮРА ДНЕВНИКÔВЪ“ ЛЮДВИКА ПЛЬОНА,

улиця Кароля Людвика, ч. 9.

„Бюро Дневникôвъ“ буде приймати, выключно, вôдъ Нового року предплату мѣсцеву.

Инсераты („оповѣщеня приватнî“) якъ для „Народнои Часописи“ такъ такожъ для „Ґазеты Львôвскои“ вôдъ теперь буде принимати лишь горѣ назване „Бюро Дневникôвъ“ Людвика Пльона.

Дра Фридриха Ленґіля

БЕРЕЗОВЫЙ БАЛЬЗАМЪ

Самъ вже сокъ, природный, вытѣкаючій зъ березы наверченои, уходивъ вôдъ запамятныхъ часôвъ за найлѣпше средство на красу; але хемічно по припису вынаходця перероблены на бальсамъ, набирае вже майже чудесного дѣланя.

Якъ зъ вечера помастити нимъ лице або яке инче мѣсце на шкôрѣ, то вже на рано вôддѣлюе ся вôдъ шкôры майже незамѣтна лусочка, а шкôра сама стае свѣтло бѣлою и делікатною.

Сей Бальсамъ выгладжуе морщины на лици и воспôвку и надае ему краску молодости; шкôрѣ надае вôнъ бѣлость, делікатность и свѣжость, въ найкоротшôмъ часѣ усторонюе веснѣвки, родимî плямы, червонôсть носа, вугры и всяку таку нечистоту шкôры.

Цѣна одного збанка вразъ зъ приписомъ ужитку зр. 1-50.

Дра Ленґіля **Бензове Мыло,**

найлагôднѣйше и для шкôры найзносвѣйше, кавалокъ по 60 кр.

ПРИГОТОВЛЕНЕ

на

ОДНОРОЧНЫХЪ ОХОТНИКÔВЪ

и до принятя въ

Ц. И К. ВОЙСКОВÎ ШКОЛЫ

починае ся въ приватнôй войсковой приспособляючôй школѣ — **3 лютого с. р.**

Frisch, Wien 1, Schottenbasteingasse 4.

директоръ, ц. и к. майоръ въ пенс., упередь проф. въ ц. и к. Академіи вôдъ жені и корпусѣ вôдъ мінъ и пр.

Проґрамы даромъ.

Чоколяда десерова.

Найбôльша фабрика на свѣтѣ — денна продажь 50.000 к.

Пôдроблюване забезпечено.

Пододостаткомъ по всѣхъ лѣпшихъ склепахъ товаровъ кольоніяльныхъ, по дроґеріяхъ и склепахъ зъ ласотками такожъ по цукорняхъ.

Австрійско-угорска

FINANZ-RUNDSCHAU

Признане, якого доси зазнавало наше письмо, дало намъ товчокъ, побôльшити его обемъ а то такъ що до формату якъ и що до змѣсту нашои часописи. Въ рамкахъ дотеперѣшныхъ буде ся обговорювати, такъ якъ и доси, всѣ фінансовî и господарскî обявы обширно и предметово. Всеждь при тôмъ можемо числити, що въ новôй своѣй формѣ нашъ збôльшеный дневникъ знайде вôдкликъ голоснѣйшій. Попри жертвы, якî на насъ накладае побôльшене обему, высокость предплаты вôстае незмѣнена, така якъ доси, бо мы намагаемо взайти бôльше розповсюднене.

Число пробне даромъ.

Рôчна предплата за 52 богатî змѣстомъ числа 1 зр.

Адміністрація: Wien 1 Wollnerstrasse 11

Антикварска оферта.

„МАЙЕРЪ, ЛЕКСИКОНЪ“

4 (найновѣйше) выдане

16 елегантныхъ томôвъ оправленыхъ въ полотно, якъ новî, замѣсть

зр. 96 зр. 55.

M. Kuppitsch W-we, Wien, 1 Schottenring 8

Поручае ся

торговлю винъ ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЕРА у Львовѣ.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.